

6 DECEMBER 2009 – TWEEDE ZONDAG VAN DE ADVENT

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Noëlle

HET LEEK EEN ROUTINEVLUCHT te worden, die vrijdag 13 juni 1930, vertelt Antoine de Saint-Exupéry, auteur van *De kleine prins*, in *Terre des hommes* negen jaar na de feiten. Zijn vriend, Henri Guillaumet, stijgt op in Santiago de Chile om de post naar Argentinië te vliegen. Boven het Andesgebergte verandert het rustige weer plotseling in een hevige sneeuwstorm. Zijn vliegtuig kan maar 5.200 meter hoog en de bergtoppen halen zeventuizend meter. Hij maakt een mislukte noodlanding. Crash.

Als Henri uren later tot bewustzijn komt, ligt hij in de sneeuw, enkele meter van zijn vliegtuig. Op sandalen, met slechts enkele broodjes in zijn tas. Wat gedaan? Stappen. Naar beneden. Zijn voeten verbranden in de sneeuw. Maar hij stapt. De hele dag door. 's Avonds vindt hij een grot. Hij wil slapen, maar hij weet dat dit het einde betekent. Slapen betekent doodvriezen. Dat hebben ze hem vaak gezegd. Hij is echter zo moe en heeft zo veel pijn, dat hij eigenlijk niets anders meer wenst. Hij legt zich neer.

En dan hoort hij iets. Een stem? Fluisterend stil eerst, maar dan steeds duidelijker. Hij hoort de stem van zijn vrouw, Noëlle. Staat ze in het hoofdkantoor van de vliegmaatschappij in Buenos Aires? Hij hoort haar herhalen, tegen die kille directeur in: „Zoek Henri. Geef het niet op. Als hij leeft, dan stapt hij. Als mijn man leeft, dan stapt hij.”

En Henri is opgestaan. Hij heeft gestapt, vijf dagen lang. Ze hebben hem gevonden, onderaan de gletsjers, op het eerste grasveldje. Hij sliep, maar leefde. Antoine de Saint-Exupéry heeft hem daar opgehaald.

„Als hij leeft, dan stapt hij.” Leven is blijven stappen. Leven is doorgaan. Leven is niet opgeven. Ook al is het donker en ijskoud. Ook al sta je moederziel alleen. Leven is hopen. Hopen is niet: het einddoel zien. Hopen is wel: doorgaan op de weg die het leven voor jou koos.

„Als je leeft, dan stap je.” Advent is een woord in beweging. Letterlijk betekent het 'komst'. Iemand stapt naar me toe. Maar die komst zet ons in beweging. Ik zet de eerste stap en wij stappen samen verder naar elkaar toe. „Als je leeft, dan stap je.”

Advent is niet allereerst wij die op stap gaan. Daartoe zijn we soms niet in staat. De beweging van de advent is andersom. Het is Noëlle, Henri's echtgenote, die de onfortuinlijke piloot uit de bewegingsloosheid trekt. Zij is mentaal op stap naar haar man. Zo is advent eerst en vooral luisteren naar die stem van Noëlle. Is er een mooier toeval dan haar naam in de advent, kerstvrouw? Onze 'Noël' is op weg naar ons. Hij komt. Johannes zegt het: „Na mij komt er Iemand, die groter is dan ik. Maak de weg klaar, want Hij komt.” Richt je op, trek je recht, want Iemand zoekt jou.

Als je weet dat iemand naar jou toe stapt, lukt het misschien om zelf op te staan en de eerste stap te zetten. Eindelijk, die eerste stap: je eerste sollicitatiebrief na maanden wanhoop. Eindelijk naar de arts durven te gaan, met een heel bang hart voor de diagnose, die je vermoedt. Eindelijk de ontwenningsskuur. Eindelijk naar het ocmw voor schuldbemiddeling. Eindelijk durven toe te geven: „Ik kan het niet meer alleen aan, de berg is te hoog.” Na zo veel jaar, eindelijk weer een onzeverader bidden. Advent is luisteren naar een Stem die zegt: „Als je leeft, dan stap je. Ik ben al onderweg. En jij?” Die stem laten klinken, tot je ze echt hoort, en kracht vindt om die ene, eerste stap te zetten.

En dan lukt misschien de tweede stap. En de derde. En de eerste col in je Andesleven. Advent is – op de derde plaats – blijven stappen. Maar dat kan geen mens in z'n eentje. We hebben anderen nodig, die ons een arm geven en zeggen: „Je kunt het. Geef het niet op. Ik ben en blijf bij je. Ook als glijd je soms terug, ik zal je nooit veroordelen. Ik zal je nooit platdrukken op je mislukking.”

Grote dingen gebeuren op die manier: als we eindelijk – godsgeschenk – een Noël of een Noëlle horen. Onze 'Noël', Jezus, roept al tweeduizend jaar lang. Hij is al tweeduizend jaar op stap naar ons. Hij blijft in ons geloven: „Wanhopige Henri, jij bent van Mij, Ik ben van jou. Als je dit gelooft, stap je.”

God is immers onverstoort trouw.

EERSTE LEZING

BARUCH 5, 1-9

Jeruzalem, leg uw kleed van rouw en ellende af en bekleed u voor immer met Gods heerlijke schoonheid. Sla de mantel van Gods gerechtigheid om, zet op uw hoofd de schitterende kroon van de Eeuwige. Want God wil uw luister laten zien overal op aarde. Voor eeuwig geeft God u de naam „Vrede door gerechtigheid” en „Glorie door vroomheid”.

Op, Jeruzalem, ga op de hoogte staan en kijk uit naar het oosten: daar zijn uw kinderen weer samen op het woord van de heilige, van zonsopgang tot zonsondergang. Zij zijn blij nu God weer aan hen denkt. Te voet gingen zij van u heen, weggesleept door de vijand, maar eervol brengt God hen terug, gedragen als op een koningstroon. God beval alle hoge bergen en eeuwige heuvels te slechten en de dalen op te vullen, zodat het hele land een effen vlakke wordt en Israël veilig optrekt onder de glorie van God. Ook de bossen en alle geurige bomen geven schaduw aan Israël op Gods bevel. Want God leidt het jubelende Israël in zijn heerlijk licht; met zijn barmhartigheid zal Hij hen omgeven én met zijn gerechtigheid.

TWEEDE LEZING

BRIEF AAN DE FILIPPENZEN 1, 3-6.8-11

Broeders en zusters,

Ik dank mijn God telkens als ik u gedenk, bij al mijn gebeden voor u allen. En ik verricht mijn gebed met blijdschap, omdat gij van de eerste dag tot nu toe uw deel hebt bijgedragen tot de prediking van het evangelie. Ik ben er zeker van, dat Hij die het goede werk in u begonnen is, het zal voltooiën tegen de dag van Christus Jezus.

God weet hoe vurig ik naar u allen verlang, met de innigheid van Christus Jezus zelf. En dit is mijn bede: moge uw liefde steeds rijker worden aan inzicht en fijngevoeligheid, om te kunnen onderscheiden waar het op aankomt. Dan zult gij op de dag van Christus ongerept en onberispelijk zijn, verzadigd met de vrucht der gerechtigheid die komt van Jezus Christus, tot eer en lof van God.

EVANGELIE

LUCAS 3, 1-6

Het gebeurde in het vijftiende regeringsjaar van keizer Tiberius: Pontius Pilatus was landvoogd van Judea; Herodes gouverneur van Galilea; zijn broer Filippus gouverneur van het gewest Iturea en Trachonitis, en Lysanias gouverneur van Abilene; Annas en Kajafas bekleedden het hogepriesterschap. Toen kwam het woord van God over Johannes, zoon van Zacharias, die in de woestijn verbleef.

Hij begon op te treden in heel de Jordaanstreek en een doopsel van bekering te preken tot vergeving van zonden, volgens de profetie die geschreven staat in het boek van Jesaja:

„Een stem roept in de woestijn: bereidt de weg van de Heer, maakt zijn paden recht. Elk dal moet gevuld, elke berg of heuvel geslecht worden; de kronkelpaden moeten recht, de ruwe wegen effen worden. Heel de mensheid zal Gods redding zien.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net